

Sygnatura akt IV U 190/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 czerwca 2020 r. w J.

sprawy z odwołania D. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 7 czerwca 2019 r., znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o jednorazowe odszkodowanie

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 7 czerwca 2019 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni D. G. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, któremu wnioskodawczyni uległa w dniu 17 maja 2018 r., w wysokości odpowiadającej 5% stałego uszczerbku na zdrowiu;

II. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV U 190/19

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni D. G. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 7 czerwca 2019 r. znak (...), którą organ rentowy odmówił jej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. Wskazała, że na skutek wypadku z 17 maja 2018 r. ma kłopoty ze stawem barkowym.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. Organ rentowy zarzucił, że podstawą decyzji była Ustawa z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (DZ U nr 199, poz. 1673) oraz że na mocy przepisu art. 11 ust. 1 cytowanej Ustawy jednorazowe odszkodowanie przysługuje ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a wnioskodawczyni nie doznała zadanego uszczerbku na zdrowiu, co stwierdziła komisja lekarska ZUS.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni D. G. pracowała na stanowisku sanitariusza w (...) Centrum Medycznym w L.. Podlegała ubezpieczeniom społecznym.

W dniu 17 maja 2018 r. podczas wykonywania obowiązków służbowych uległa wypadkowi przy pracy. Wnioskodawczyni zgłosiła się na izbę przyjęć, a następnie była leczona przez ortopedę, który stwierdził skręcenie barku prawego z zapaleniem klatek maziowych.

(dowód: bezsporne)

Na skutek wypadku z dnia 17 maja 2018 r. wnioskodawczyni doznała urazu – zerwania głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia prawego.

U wnioskodawczyni nadal występuje stan po urazie przeciążeniowym barku prawego z zerwaniem głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia prawego. Rozpoznanie to długo nie było podawane przez lekarzy leczących wnioskodawczynię. U wnioskodawczyni widoczne jest uwypuklenie masy mięśniowej w części dalszej ramienia prawego po stronie przedniej – typowa deformacja po zerwaniu głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia, a nadto - mierne osłabienie siły zginania łokcia prawego i unoszenia z odwiedzeniem.

Urazy tego typu powodują trwale niewielkie osłabienie siły mięśnia oraz okresowe dolegliwości bólowe. Do osłabienia ścięgna przyczyniały się także zmiany zwyrodnieniowe.

Stały uszczerbek na zdrowiu wnioskodawczyni spowodowany wypadkiem przy pracy z dnia 17 maja 2018 r. wynosi 5 % - na podstawie p. 114 a załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania z dnia 18 grudnia 2002 r. (Dz.U. Nr 234, poz. 1974).

U wnioskodawczyni występują także inne zmiany (tendinopatia stożka rotatorów ze zwapnieniami, zmiany zwyrodnieniowe barku), które nie są związane z wypadkiem przy pracy z 17 maja 2018 r.

(dowód: opinia łączna biegłego internisty K. L., neurologa T. W. i ortopedy A. M. z dnia 16.09.2019 r., k – 20-21, opinia łączna uzupełniająca biegłego internisty K. L., neurologa T. W. i ortopedy A. M. z dnia 28.02.2020 r., k – 57, dokumentacja medyczna, k – 23-29 oraz zawarta w aktach ZUS)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach organu rentowego i złożonych przez wnioskodawczynię, które zostały sporządzone w przepisanej formie i których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron. Sąd uznał przedstawione dokumenty za wiarygodne i na ich podstawie dokonał oceny prawnej zgłoszonego w sprawie żądania. Sąd oparł się nadto na opiniach biegłych, które zostaną omówione w toku rozważań.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawą materialnoprawną żądania wnioskodawczyni był przepis art.11 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z dnia 28 listopada 2002 roku, nr199, poz. 1673 ze zmianami), zgodnie z którym ubezpieczonemu, który w następstwie wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną był fakt, że wnioskodawczyni uległa wypadkowi przy pracy. Spór dotyczył okoliczności, czy wypadek ten wywołał u wnioskodawczyni uszczerbek na zdrowiu i w jakiej wysokości. Od wysokości uszczerbku zależy wysokość odszkodowania w świetle art. 11, 12 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (DZ U z dnia 28 listopada 2002 roku, nr199, poz. 1673 ze zmianami).

Wysokość uszczerbku na zdrowiu wnioskodawczyni wynosi 5 %. Sąd ustalił tę okoliczność na podstawie opinii i opinii uzupełniającej biegłych sądowych - z zakresu interny, neurologii i ortopedii. Sąd dał wiarę opiniom, albowiem były one rzetelne, spójne, logiczne oraz sporządzone zgodnie z zasadami wiedzy.

Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, to jest zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak: wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii.

Organ rentowy złożył zastrzeżenia do opinii, wskazując, że po urazie powódka badana była przez lekarza w dniu 20.05.2018 r. i nie stwierdzono wówczas cech uszkodzenia głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia, patologii w zakresie barku prawego, zmian pourazowych w rtg stawu. Rozpoznanie stanu po zerwaniu ścięgna głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia pojawiło się jednorazowo – w zaświadczeniu lekarza ortopedy z dnia 4.09.2018 r. Organ rentowy zarzucił nadto, że podstawą ustalenia uszczerbku z p. 114 a załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania z dnia 18 grudnia 2002 r. (Dz.U. Nr 234, poz. 1974) jest upośledzenie funkcji, którego u wnioskodawczyni nie stwierdzono.

Biegli w opinii uzupełniającej wskazali, że zarzuty te nie miały wpływu na treść opinii. Podnieśli, że obrażenia barku są dość trudne diagnostycznie po pierwszym urazie. Po upływie czasu, gdy przybywa objawów tłumaczących dolegliwości bólowe, częste są zmiany diagnozy.

Opinia uzupełniająca wyjaśniła w ocenie Sądu wątpliwości zgłoszone przez stronę pozwaną.

Ponadto zauważyć należy, że p. 114 „a” załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania z dnia 18 grudnia 2002 r. (Dz.U. Nr 234, poz. 1974) jako podstawę do przyznania odszkodowania wskazuje zmiany wtórne i upośledzenie funkcji mięśnia dwugłowego i przewiduje 5-15% uszczerbek w przypadku prawej strony ciała. Oznacza to, że podstawą do wypłaty odszkodowania są zarówno zmiany wtórne, jak i upośledzenie funkcji – przy czym – zgodnie z literalnym brzmieniem przepisu - nie muszą występować łącznie. U wnioskodawczyni występują obie podstawy – zarówno zmiany wtórne (uwypuklenie masy mięśniowej w części dalszej ramienia prawego po stronie przedniej – typowa deformacja po zerwaniu głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia) jak i upośledzenie funkcji (mierne osłabienie siły zginania łokcia prawego i unoszenia z odwiedzeniem). W związku z tym, że upośledzenie funkcji jest niewielkie, biegli ustalili uszczerbek w minimalnej wysokości 5%.

Ponadto, nawet jeśli zaburzenie funkcji nie było widoczne w dacie badania przez komisję ZUS, nie znaczy to, że nie występuje w dacie badania przez biegłych, które miało miejsce rok i 4 miesiące po wypadku. Jak wskazali biegli, obrażenia barku są dość trudne diagnostycznie po pierwszym urazie. Po upływie czasu, gdy przybywa objawów tłumaczących dolegliwości bólowe, częste są zmiany diagnozy. Biegli nadto wskazali, że oparli się w dużej mierze na badaniu fizykalnym wnioskodawczyni.

W związku z powyższym, wobec ustalenia, że wnioskodawczyni doznała stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%, Sąd uznał odwołanie za nieuzasadnione i na podstawie przepisu art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. zmienił decyzję ZUS, przyznając wnioskodawczyni prawo do jednorazowego odszkodowania – jak w punkcie I wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie II wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawczyni była zwolniona od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa. Organ rentowy jest również zwolniony z kosztów sądowych. Z dyspozycji art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.

Sąd w niniejszym postępowaniu wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym, działając na podstawie przepisu art. 148 (1) k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W niniejszym postępowaniu żadna ze stron nie wnosiła o przeprowadzenie rozprawy a sąd – po zapoznaniu się z materiałem dowodowym uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W niniejszej sprawie zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia miała opinia biegłych, a przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.